

г. Огнянов и г-жа Стойчева. Липсват им съвсем сили и средства да изразят – едната беснуванията на Мариза, която се мятат като пантера под натиска на неизбежната необходимост да си признае; а другият – потиснатостта на мъжа, който се тръшнува на канапето със замъглени очи, увиснали ръце, довършен, треснат. Изпълнението беше извънредно бледо, и на г-жа Стойчева, и на г. Огнянов (и трябва да се отбележи, че той беше по-слаб от нея, която – както винаги – не съзнаваше какво се иска от момента...). Изпълнението не издържаше критика. Преди всичко основният тон и темпът на пиесата бяха фалшиви. Нали уж г. Яворов режисира...¹⁷ А Антон Страшимиров добавя: „Ръководно начало при определянето на репертоара не може да е само вкусът на публиката. Но не може репертоарът да надхвърля наличните артистични и режисьорски сили, т.е. не бива да се рискува с пиеси, които не могат да се изживяват даже от първостепенните сили в трупата и за които липсва теоретик-режисьор. Такъв е „Крадецът“. Ролята на любовник в нея бе дадена на Огнянова, който в трупата ни е единствен трагик на тъмен тон, а ролята на крупния капиталист Раймонд – силен индивидуалитет, който преживява трагедия като родител, бе дадена на Киркова – пръв любовник в трупата. Следователят пък по призвание, Кондоан – роля, която би изнесъл в трупата може би най-добре А. Кирчев, бе дадена на Ив. Попов, заразително-волния глас на когото бе доста още при първата реплика да отрече типа. Ако това разпределяне на ролите бе извършено от режисьор чужденец, не би ме замислило – не познава силите, бих казал, или – задкулисието го е заблудило; но извършено без такъв режисьор, разпределянето ме подсети да предполагам особено схващане на пиесата от тях, които ръководят днес работата на сцена в Народния театър.

И с това убеждение отидох на премиерата. За жалост, аз не намерих особено схващане на пиесата – не намерих въобще ръководна ръка, липсваше всяка следа от теоретик-режисьор... А престъпление е да се държи театъра без теоретик-режисьор¹⁸.

Подобна, ако ли не и по-драстична в отрицанието си, е реакцията на критиката за третата постановка на Яворов „Чудният Крайтон“ от Джеймс М. Бари. Преводът е на Александър Шишков, декорите и костюмите са на Александър Божинов. В основните роли са разпределени: Гено Киров – Граф Лоом, Николай Христов – лорд Брокълхърст, Петър К. Стойчев – Ернест Ули, Атанас Кирчев – отец Джон Треен, Сава Огнянов, Шенка Попова – графиня Брокълхърст, Елена Снежина – леди Мери Лезнай,

¹⁷ Свободно слово, № 525, 1910.

¹⁸ Наблюдател, 1910 г., № 4, с. 282–289.